

του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Ήταν όμορφη η κόρη, σαν τα κρύα τα νερά.

Τέτοια χάρη δεν είχε ξαναδεί ποτέ κανένας σ' ολόκληρο τον κάμπο. Περνούσε την άνοιξη μέσα από τα λιβάδια και τα αγριολούλουδα άλλαζαν χρώμα από την ντροπή τους και όταν την έφερνε ο δρόμος της στην ακροποταμιά λύγιζαν οι ιτιές και υποκλίνονταν στο πέρασμά της.

Περπατούσε πάντα ξυπόλυτη και στο σπίτι μα και στο χωράφι σαν πήγαινε συχνά για δουλειά.

Αλλά και στους γάμους και στα γλέντια και στα πανηγύρια δεν αποχωριζόταν την άμεση επαφή με το χώμα και τη γη. Γλεντούσε και χόρευε ασταμάτητα χωρίς να βάζει παπούτσια στα πόδια της.

Τη μάλωνε η μάνα της μα κατά βάθος την καμάρωνε γιατί κι εκείνη όταν ήταν νέα το ίδιο ήθελε να κάνει μα δεν βρήκε ποτέ το κουράγιο να το πράξει. Μετά την πάντρεψαν οι δικοί της – είκοσι χρόνια διαφορά είχε με τον άντρα της-οπότε δεν ήταν πρόπον παντρεμένη γυναίκα να περπατάει ξυπόλυτη.

Κι όταν ο πατέρας της, της απαγόρευε να βγει έξω χωρίς παπούτσια και την κλείδωνε στο σπίτι, η μάνα της έμπαινε ανάμεσα και πήγαινε αργότερα και την ξεκλείδωνε.

Όλοι οι νέοι της περιοχής την ήξεραν και ήθελαν να την παντρευτούν μα και οι μεγαλύτεροι οι ανύπαντροι την έβλεπαν και τη λιμπίζονταν. Της έταζαν λαγούς με πετραχήλια. Πλούτη, κοσμήματα, φορέματα, στολίδια και παλάτια. Όλα για ένα της φιλί, για ένα της χάδι.

Δεν έδινε σημασία σε κανέναν η όμορφη κόρη.

Μια μέρα τη συνάντησε στο δρόμο ο Παύλος. Τσιγγάνος από τον διπλανό καταυλισμό. Γύφτους τους έλεγε ο πατέρας της και δεν ήταν ο μόνος.

“Μακριά από τους γύφτους. Είναι κλέφτες και λωποδύτες” της έλεγε.

Τον θυμόταν τον Παύλο από μικρό παιδί μα είχε πολύ καιρό να τον δει. Κάποιος του έδωσε όνομα χριστιανικό σαν ήταν μικρός κι εκείνος το κράτησε. Σαρίφ ήταν το πραγματικό του όνομα.

“Που πας ξεπόδυτη;”, της είπε. “Δεν τα λυπάσαι τα πόδια σου;”

“Κι εσένα τι σε νοιάζει; Ποιος είσαι;”, του απάντησε ενοχλημένη.

“Ο Παύλος είμαι. Ο Σαρίφ. Δε με θυμάσαι; Ήσουν μικρή όταν φύγαμε αλλά τώρα έχουμε λίγους μήνες που επιστρέψαμε.”

“Α, ο Παύλος. Σε θυμάμαι, πως δε σε θυμάμαι. Γιατί επιστρέψατε;”

“Γιατί μπήκαν μια μέρα οι μπουλντόζες και τον χάλασαν τον καταυλισμό που φτιάξαμε. Μας έδιωξαν και γυρίσαμε πάλι πίσω.”

“Μεγάλωσες από τότε. Δεν σε γνώρισα.”

“Μην περπατάς ξυπόλυτη. Μάλλον δεν έχεις για να πάρεις παπούτσια. Μη σε νοιάζει, ούτε κι εγώ έχω. Θα σε κουβαλήσω στον ώμο μου. Έλα”

“Δεν χρειάζεται. Όμως για πες μου, τι θέλεις για αντάλλαγμα;”

“Τι να θέλω; Τίποτα. Και που μιλάμε μου φτάνει.”

Άρχισαν να κάνουν παρέα οι δυο τους.

Το έμαθε ο πατέρας της και την κλείδωσε πάλι στο σπίτι. Ένα μήνα έκανε να βγει.

“Παρέες με τους γύφτους και τους βρωμιάρηδες δεν θέλω. Αυτοί δεν έχουν τίποτα. Ούτε δουλειά, ούτε σπίτι, ούτε στον ήλιο μοίρα. Μόνο να κλέβουν το βιος των άλλων ξέρουν.”

“Τι να κάνουν; Κανένας δεν τους παίρνει για δουλειά.”

“Πώς να τους πάρει; Δεν τους είδες πως είναι;”

Την άλλη μέρα, ξύπνησε η γειτονιά από οργισμένες φωνές και κλάματα. Ήρθε στο σπίτι του Νικήτα δικαστικός κλητήρας. Ο τοκογλύφος της περιοχής, “τραπεζίτης” ήταν το παρατσούκλι του, ζητούσε από τον Νικήτα να πάρει γυναίκα και παιδιά και να φύγει γιατί το σπίτι του κατασχέθηκε. Είχε χαρτιά, έλεγε ο “τραπεζίτης”, πως ο Νικήτας δανείστηκε από κείνον χρήματα και δεν του τα επέστρεψε. Και να πεις πως είχε οικογένεια να θρέψει ο γρουσουζής; Μαγκούφης ήταν.

Μαζεύτηκε όλο το χωριό. Ο δικαστικός κλητήρας μπήκε στο αυτοκίνητο του τοκογλύφου και έφυγε μαζί του. Θα ξανάρθει με την αστυνομία απείλησε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου.

Κίνησε η όμορφη κόρη το άλλο πρωί να πάει στο χωράφι. Παρακάτω την περίμενε ο τοκογλύφος.

“Έλα να σε πάω με το αμάξι για να μην κουράζεσαι”, της είπε.

“Δεν υπάρχει λόγος. Μου αρέσει να περπατάω και να αναπνέω καθαρό αέρα”, του απάντησε κοφτά.

Θίχτηκε ο τοκογλύφος.

“Εντάξει. Θα σε συνοδεύσω τότε με τα πόδια”.

“Θα πάω με τον Σαρίφ. Με περιμένει παρακάτω. Άντε τώρα στο καλό. Δεν θέλω κουβέντες μαζί σου”.

“Με το γύφτο όμως θέλεις”.

“Ναι θέλω. Εκείνος δεν κλέβει το βιος των άλλων”.

Φούρκα έγινε ο “τραπεζίτης”.

Σαν γύρισε το βράδυ η κόρη από το χωράφι βρήκε έξω από το σπίτι το αυτοκίνητο του τοκογλύφου. Μπήκε μέσα κι αντίκρισε όλους τους συγγενείς μαζί με τον πατέρα της να την περιμένουν. Έτρεξε η μάνα και την αγκάλιασε.

“Μη δεχτείς”, της ψιθύρισε.

“Τι τρέχει πατέρα;”

“Καλό τρέχει. Άνοιξε η τύχη σου. Ο κυρ-Μένιος σε θέλει για γυναίκα του κι ούτε προίκα ζητάει ούτε τίποτα. Όλοι οι συγγενείς είναι χαρούμενοι. Κανέναν δεν θα ξεχάσει είπε ο κυρ-Μένιος”.

“Αλήθεια πατέρα; Δέχτηκες να με πουλήσεις για να βολευτεί το σόι όλο; Την κόρη σου; Πώς μπόρεσες;”

“Να σου αστράψω δυο χαστούκια να σου πω εγώ”.

“Σας παρακαλώ”, πετάχτηκε ο τοκογλύφος. “Μην το κάνετε θέμα, έτσι είναι τα νιάτα. Είναι και η πρώτη αντίδραση. Λογικό είναι. Χρειάζεται χρόνο να το συνηθίσει”.

“Τελείωσε. Τη μεθεπόμενη Κυριακή θα γίνει ο γάμος. Το γοργόν και χάρη έχει”.

“Κρίμα πατέρα. Κρίμα που έλεγες ότι εσύ στο σπίτι σου δε βάζεις κλέφτες και τώρα δίνεις την κόρη σου στον αρχικλέφτη”, είπε μέσα σε αναφιλητά η κόρη κι έφυγε για το δωμάτιό της.

Από κοντά κι η μάνα της να σώσει τα άσωστα.

Έφτασε κι η μέρα του γάμου. Όλο το χωριό ήταν ανάστατο. Κανείς δεν συμφωνούσε με το γάμο παρά μόνο το σόι της κοπέλας. Αυτός ο γάμος δεν έπρεπε να γίνει. Όλοι το ήξεραν.

Από νωρίς κατέφτασε ο “γαμπρός” με την κουστωδιά του μέσα στο γυαλισμένο αυτοκίνητό του.

Έφτασε και η νύφη στην ώρα της με κλαρίνα και βιολιά.

Την ώρα που έκανε να ανεβεί τα σκαλιά μια ομάδα από καμιά τριανταριά νοματαίοι της έκλεισαν το δρόμο. Κάποιος σφύριξε συνηματικά και στη γωνία εμφανίστηκε ο Σαρίφ καβάλα στο άλογο.

“Βγάλε τα παπούτσια κι έλα”, της φώναξε.

Δίστασε για λίγο η κοπέλα.

“Τράβα παιδί μου. Μη θαφτείς όπως εγώ”, της είπε η μάνα της.

“Θα ξανάρθω μάνα. Μη λυπάσαι”, είπε η όμορφη κόρη και βρέθηκε σε λίγο πάνω στο άλογο.

Η γιαγιά μου ορκιζόταν πως ήταν μικρό κοριτσάκι όταν είχε συμβεί το σκηνικό. Έλεγε μάλιστα πως ήταν εκείνη που πήρε τα παπούτσια της νύφης και τα φύλαξε στο σπίτι της σε μια κρυψώνα.

Μπορεί να έλεγε αλήθεια.

Μπορεί και να τα φαντάστηκε.

Εγώ πάντως την πίστευα και μικρός σαν ήμουν της ζητούσα να μου λέει πολλές φορές την ιστορία με την

όμορφη κόρη, τον γύφτο και τον “τραπεζίτη”.

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr